

هر گاه که یکی از بندگان گنه کار پریشان روزگار دست انابت
به امید اجابت به درگاه خداوند برآرد ایزد تعالی در او نظر
نکند بازش بخواند دگر باره اعراض کند بازش به تضرع و زاری
بخواند حق سبحانه و تعالی فرماید

يا ملائكتي قد استخيت من عبدی و لیس له غیري فقد غفرت
له

دعوتش را اجابت کردم و حاجتش بر آوردم که از بسیاری دعا
و زاری بنده همی شرم دارم.

کرم بین و لطف خداوندگار

گنه بنده کرده است و او شرمسار

عاکفان کعبه جلالش به تقصیر عبادت معترف که ما عبدناگ
حق عبادتک و واصفان جمالش به تحیر منسوب که ما عَرَفْنَاکَ
حق معرفتک

گر کسی وصف او ز من پرسد

بیدل از بی نشان چگوید باز

عاشقان کشتگان معشوقند

بر نیاید ز کشتگان آواز

فَإِشْ بَادِ صَبَا رَا كُفْتَه تَا فَرَشْ زَمَزْدِينِ بَكْسْتَرْدِ وَ دَايَه اَبْرِ
بَهَارِي رَا فَرْمُودَه تَا بَنَاتِ نَبَاتِ رَا دَر مَهْدِ زَمِينِ بِيْرُورْدِ دَرخْتَانِ
رَا بَه خَلْعَتِ نُوْرُوْزِي قِبَايِ سَبْزِ وِرْقِ دَر بَر كَرْدَه وَ اَطْفَالِ شَاخِ
رَا بَه قَدُوْمِ مَوْسَمِ رَبِيْعِ كَلَاَهْ شَكُوْفَه بَر سَرِ نِهَادَه عَصَاْرَه نَالِي
بَه قَدْرَتِ اَوْ شَهْدِ فَايِقِ شُدَه وَ تَخْمِ خَرْمَايِي بَه تَرْبِيْتَشِ نَخْلِ
بَاسِقِ كُشْتَه

اَبْرِ وَ بَادِ وَ مَه وَ خُوْرَشِيْدِ وَ فَلَكَ دَر كَارَنْدِ

تَا تُو نَانِي بَه كَفِ اَرِيْ وَ بَه غَفْلَتِ نَخُوْرِي

هَمَه اَز بَهْرِ تُو سَرَكُشْتَه وَ فَرْمَانِ بَرْدَارِ

شَرَطِ اَنْصَافِ نَبَاشْدِ كِه تُو فَرْمَانِ نَبْرِي

دَر خَبْرَسْتِ اَز سَرُوْرِ كَايِنَاتِ وَ مَفْخَرِ مَوْجُوْدَاتِ وَ رَحْمَتِ
عَالَمِيَانِ وَ صَفُوْتِ اَدْمِيَانِ وَ تَتْمَه دُوْرِ زَمَانِ مُحَمَّدِ
مُصْطَفِي (ص)

شَفِيْعُ مَطَاعُ نَبِيِّ كَرِيْمِ

قَسِيْمُ جَسِيْمُ بَسِيْمُ وَ سِيْمِ

چِه غَمِ دِيُوَارِ اُمَّتِ رَا كِه دَارْدِ چُوْنِ تُو پَشْتِيْبَانِ

چِه بَاكَ اَز مَوْجِ بَحْرِ اَنْ رَا كِه بَاشْدِ نُوْحِ كُشْتِي بَانِ

بَلَّغِ الْعَلِي بِكَمَالِهْ كَشَفِ الدُّجِي بِجَمَالِهْ

حَسَنَتْ جَمِيْعُ خِصَالِهْ صَلَّوْا عَلَيْهِ وَ اَلِهْ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ممت خدای را عز و جل که طاعتش موجب قربتست و به شکر
اندرش مزید نعمت هر نفسی که فرو می‌رود ممد حیاتست و
چون بر می‌آید مفرح ذات پس در هر نفسی دو نعمت
موجودست و بر هر نعمت شکری واجب

از دست و زبان که برآید

کز عهده شکرش به در آید

إِعْمَلُوا آلَ دَاوُدَ شُكْرًا وَ قَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشُّكُورِ

بنده همان به که ز تقصیر خویش

عذر به درگاه خدای آورد

ورنه سزاوار خداوندیش

کس نتواند که به جای آورد

باران رحمت بی حسابش همه را رسیده و خوان نعمت
بی دریغش همه جا کشیده پرده ناموس بندگان به گناه فاحش
ندرد و وظیفه روزی خواران به خطای منکر نبرد

ای کریمی که از خزانه غیب

گبر و ترسا وظیفه خور داری

دوستان را کجا کنی محروم

تو که با دشمنان نظر داری